

Politik och krig med andra medel

Av David Swanson

Föreläsning i Göteborg, Sverige, 11 november 2024 och Stockholm 12 november 2024.

Det är underbart att vara här med många av er vars arbete jag har känt till, men som jag sällan eller aldrig haft kontakt med personligen. Jag är mycket tacksam mot John Jones och Tomas Magnusson och alla som är involverade i att arrangera detta event. Det är underbart att vara i ett land som – likt Norge, där jag var igår – några av mina farfarsföräldrar kom ifrån, inklusive här i Sverige de som gav mig mitt efternamn.

Jag föreställer mig att några av er är för artiga här i detta vackra land för att ställa den uppenbara frågan om jag planerar att åka tillbaka till Trumplandia eller bara stanna här. Jag föreställer mig att andra av er är för optimistiska och goda för att helt motstå fantasin om Trump som fredsstiftaren, Natos demonterare och den som kan bringa harmoni och stabilitet till jorden.

Jag planerar att åka hem av åtminstone tre anledningar: min familj är där, jag kan inte prata svenska alls, och om alla bara flyr kommer det snart inte finnas någonstans kvar att fly till. Goda människor har flytt från USA i decennier, förmodligen tillräckligt många för att de skulle ha avgjort förra veckans val. Jag är säker på att de känner raka motsatsen till ansvars, och jag klandrar dem inte. Men jag åker hem.

Jag åker hem trots att Donald Trump är en hatisk fascistisk demagog som anstiftar våld mot olika grupper av människor. Jag åker hem även om Donald Trump flyttade mer pengar från mänskliga och miljömässiga behov till militarism förra gången, precis som Biden, precis som Obama, och lovar att göra det igen. Trump skickade missiler till många länder och dödade många människor, beväpnade Saudiarabiens och USAs krig mot Jemen, stödde kupper i många länder (inklusive hans eget), lovade att avsluta kriget mot Afghanistan och sedan vägrade göra det när de amerikanska generalerna sa åt honom att fortsätta, och bröt med Obamas policy att inte skicka vapen till Ukraina och började istället skicka vapnen som hjälpte till att skapa det nuvarande kriget.

”Trump bröt med Obamas policy att inte skicka vapen till Ukraina och började skicka vapnen som hjälpte till att skapa det nuvarande kriget.”

Trump eskalerade vapenförsäljningen till brutala diktaturer, precis som killen före honom och den efter honom men med skillnaden att han firade detta öppet. Han försökte till och med ha vapenparader i sovjetisk stil i Washington.

Han gjorde också så att Natos medlemsländer ökade sina militärutgifter mer än Biden lyckades göra, och Biden fick ändå hjälp av en rysk invasion av Ukraina. Biden ville att ditt land skulle spendera 2% av sin ekonomi på krig, Trump vill ha 3%, och det finns ingen logisk anledning till att någon inte snart säger 4%. Stäng bara några skolor och sjukhus! Vad är

problemet? Det är din plikt som världsmedborgare och Nato-medlemmar! Med fiender som Trump behöver Nato inga vänner.

Ett stort antal människor i USA tror faktiskt att Trump arbetar för Putin. I verkligheten vräkte Trump ut ryska diplomater, sanktionerade ryska tjänstemän, satte missiler vid Rysslands gräns, skickade vapen in i Ukraina, lobbade europeiska länder för att avsluta ryska energiavtal (Biden använde en mer explosiv sorts lobbying). Trump lämnade Iranavtalet, rev sönder INF-fördraget, avvisade Rysslands erbjudanden om att förbjuda vapen i rymden och förbjuda cyberkrig, utökade Nato österut, lade till Montenegro som medlem (där en inspirerande folkrörelse med ickevålds-medel förhindrade en massiv ny Nato-bas), lade till en Nato-partner i Colombia, föreslog att också Brasilien skulle läggas till, krävde och fick framgångsrikt de flesta Nato-medlemmar att köpa betydligt fler vapen, satsade på fler kärnvapen, bombade ryssar i Syrien, övervakade de största krigsförberedande övningarna i Europa på ett halvt sekel (inte de största längre), fördömde alla förslag om en europeisk militärstyrka och insisterade på att Europa skulle hålla fast vid Nato. Putin borde verkligen få bättre tjänare. Rysslandsgate var mestadels uppbyggd kring några korn av sanning, inklusive sanningen att Israel hade förmått Trump att försöka övertyga Ryssland att rösta Israels väg i FN, och detta innan han installerades som president förra gången.

USA:s presidenter är inte Rysslands tjänare. De är tjänare till Israels lobbyister av vapenhandlare, av banker, av företag, av media, av dem som lagligt mutar genom att betala för deras kampanjer, av dem som tillhandahåller jobb i krigsindustrin, i stort sett de enda jobb som skapas med stöd av den amerikanska regeringen, av dem som kontrollerar den största mediekartellen, och av de partichefer som bestämmer vem som kan nomineras till att bli en av de enda två personer du kan välja mellan för jobbet som Biden kallar att sköta om världen.

USA har ett valsysteem och tankesätt enligt principen the winner-takes-it-all, vinnaren får allt. Om man säger dåliga saker om Donald Trump är det inte självklart i USA att tolka det som att man är en stor anhängare av Kamala Harris. Om jag motsätter mig amerikansk krigspolitik, antas det att jag är ett stort fan av rysk krigspolitik. Men naturligtvis var Kamala Harris en katastrofal presidentkandidat som föredrog att förlora framför att motsätta sig ett folkmord. Och rysk krigspolitik är massmord under en annan flagga. USA blir mer fascistiskt, och USA är inte ensamt i detta, och detta problem kan inte lösas genom att få en tjej att sparka på getingboet. Det måste fixas med en massiv folklig rörelse för demokrati.

”Kamala Harris var en katastrofal presidentkandidat som föredrog att förlora framför att motsätta sig ett folkmord.”

Förra veckan skrek folk i USA om hur de hade förlorat demokratin. Om vi hade förlorat demokratin skulle vi veta hur vi skulle få den tillbaka. Tyvärr har vi förlorat till de privata företagens envælde, och vi lärde oss ingenting av detta. Två delstater röstade för en högre minimilön. Ett fåtal stater röstade för den eller den andra politiken. Det är småbitar av demokrati. Men för det mesta röstar folk i så kallade demokratier inte om politik. De väljer icke-representativa företrädare från en rad av stolta fascistiska bufflar och respektabla tjänstemän och krigshetsare som hävdar att de motsätter sig rasism och allt våld som finns i dess närhet. Borde folk ha röstat emot en man som Trump? Naturligtvis! Men för att göra det

skulle de ha behövt rösta på någon som försökte låta grymmare mot invandrare än Trump, som försökte vara mer tillmötesgående mot företagsmonopol än Trump, som inte skulle beskatta de rika, och som bara skulle eskalera krigen – någon som arbetade för att få motstånd mot ett folkmord märkt ”antisemitism” och olagligförklarat. Trump är omgiven av verkliga antisemiter, trångsynta människor som ogillar judar och alla möjliga andra grupper. Men för en fredsförespråkare att stödja Kamala Harris, måste han eller hon vara en åsikts-hycklare. Det var svårt att sälja.

Den förskjutning vi ser i många delar av världen till högers auktoritärism är inte en förskjutning bort från demokrati utan en förskjutning bort från en offensiv föreställning om demokrati. Jag skulle gärna låta folket som valde Trump rösta om varje enskilt politiskt beslut och låta Trump själv spela golf varje dag. Folkens beslut skulle vara mycket mer rätt än vad Biden gjort eller vad Trump kommer att göra. De skulle avsluta krigen. USA var nära att skapa ett krav på en offentlig folkomröstning före varje krig. Det var på 1930-talet. Vi har inte hört talat om det sedan dess. Naturligtvis är krig olagligt nu enligt FN-stadgan, och folk bör därför inte rösta om det mer än vad parlamenten bör. Men folken skulle åtminstone vara mer benägna att rösta på rätt sätt.

Vissa länder har mer att förlora, har mer värdefulla investeringar, har mer organiserad arbetskraft, mer organiserade proteströrelser, mer obehäpnat civilt motstånd mot vanstyre. En del av oss i USA har alltid önskat att vi kunde ha saker som människor har i Skandinavien, saker som gratis sjukvård, kollektivtrafik, pension, semestrar och lång livslängd. Nu föreställer jag mig att det finns människor på Raytheon och Northrup Grumman som skrattar när den icke-valda ledaren för Nato reser jorden runt och instruerar presidenter och premiärministrar att dra pengar från mänskliga och miljömässiga behov och dumpa dem i krigsförberedelser.

Även i Pentagon föreställer jag mig en hel del lättsinne. Trots allt bygger de sina egna baser här – dussintals nya baser över hela Skandinavien. Deras trupper kan ta sig vart de vill här. De kan till och med köra berusade, vandalisera och våldta utan att vara föremål för lokala lagar. De kan förgifta dricksvattnet med eviga kemikalier och inte berätta för någon. De kan vägra att berätta för någon om de för in och ut kärnvapen. Australier har frågat och fått höra att det inte är deras sak. De kan använda baser här för att hjälpa till i något framtida krig helt oavsett vad någon här i landet tycker om det kriget. De kan använda baser här för att sabotera gasledning eller vad de vill göra. Allt är berättigat. Och allt kan offras – baserna gör denna vackra plats till ett mål, och goda avsikter kommer inte att ändra på det.

***”De kan vägra att berätta
om de för in och ut kärnvapen.
Australier har frågat och fått höra
att det inte är deras sak.”***

Men lovade inte Trump att omedelbart förhandla om fred i Ukraina på dag ett, och är det inte underbart? Kanske. De flesta löften från amerikanska presidentkandidater hålls aldrig eller nämns inte ens igen efter valet. Men vi bör kräva att det löftet hålls. Vi bör kräva att Trumps anhängare och Trumps motståndare båda insisterar på det. När George W. Bush var president motsatte sig människor som identifierade sig med det demokratiska partiet hans krig. Nu

behövs att de börjar motsätta sig krig igen – krig som kan etiketteras som Trumps krig i syfte att de skall accepteras – inte för att påverka dem till rätt åsikt, som många av dem redan har, utan för att få dem att bry sig och bli aktiva, protestera och tvinga fram handling. Samtidigt måste vi pressa Trump att avsluta krig som borde ha etiketten ”Bidens krig”.

Men vårt mål i Ukraina bör vara en rättvis och varaktig fred och demilitarisering som en del av en global demilitarisering i syfte att överleva kärnvapen och överleva miljöpåverkan. En fred som ger Ukraina eller Ryssland allt de önskar kommer inte att bestå. En fred som ger folket i de separata provinserna i Ukraina så mycket självbestämmande som fortfarande är möjligt skulle kunna bestå – och det skulle vara i linje med vad västerländska regeringar och Nato påstår sig stå för: demokrati.

Biden kommer inte ens prata med Ryssland. Om Trump kommer att tala med Ryssland är det en början. Men varken Trump eller Putin bryr sig om befolkningens liv i Ukraina. Så vi behöver lite klokare planerare i rummet. Och vi måste lära oss läxan att planer för krig ger oss nya krig, läxan att internationell lag gäller lika för alla är vägen till säkerhet, inte läxan att Kina är en bättre fiende än Ryssland, inte läxan att Brics och Nato kan balansera varandra med motsatt styrka, inte läxan att palestinier och sudaneser ska dödas istället för ryssar och ukrainare.

”Varken Trump eller Putin bryr sig om befolkningens liv i Ukraina.”

Det har alltid funnits förnuftiga människor, även i vår militariserade kultur, människor som har sagt ”Om du fortsätter att expandera Nato till Rysslands gräns, om du fortsätter att sätta missilbaser vid Rysslands gräns, om du fortsätter att underblåsa våld från högerstyrkor i östra Ukraina, om du fortsätter att riva upp fördrag och överge nedrustningsavtal, gör du krig mer sannolikt, inte mindre sannolikt.” Andra har påpekat att om USA:s regering och Nato stöder och beväpnar den ukrainska regeringen och vägrar att tillåta fredsförhandlingar, även när de spränger ryska pipelines, om man avslutar kommunikationen med Ryssland och expanderar Nato ytterligare, kommer freden att bli mycket svår att uppnå.

Men den smarta repliken har alltid hörts: ”Menar du att den ryska regeringen är en helgonkraft för fred och välstånd som aldrig har skadat en själ?”

Naturligtvis är det inte så. En uppenbart provocerad illegal omoralisk attack är fortfarande en illegal och omoralisk attack. Ryskt krigsskapande måste fördömas, precis som båda sidor av en duell måste fördömas. Krig är trots allt mindre, inte mer, intelligent än duellering. Men fördömning av Ryssland framkallar det omedelbara svaret: ”Menar du att Nato är en helgonkraft för fred och välstånd som aldrig har skadat en själ?”

Det är lättare för människor att motsätta sig krig i en abstrakt mening. Eller om det är lite längre bort. Eller om vi bara får frågan om en sida av saken. Vissa människor kan motsätta sig israeliskt krigsskapande och krigsskapande av Hamas. De oroar sig inte för att det ena tar bort det andra eller att de två på något sätt likställs trots sina olika skalor. Många kan motsätta sig västvärldens krigsskapande i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien eller Jemen, och undviker helt frågan om moralen i de tillvägagångssätt som den andra sidan har i dessa krig. Det skulle inte vara särskilt meningsfullt att ha en åsikt om vad irakier borde göra, och man skulle anklagas

för att lägga skulden på offren. Men vad ska man göra med en oändligt dödlig konfrontation här i Europa som sätter allt liv på jorden på spel samtidigt som man slaktar tusentals människor för några tums framsteg, precis som i första världskriget?

I de flesta fall förklarar folk antingen att all skuld ligger hos Ryssland eller att all skuld ligger hos Ukraina och Nato – en uppenbar överförenkling av ett slag som de flesta barn har lärt sig att förkasta på lekplatsen, men som regeringar främjar med full kraft. I verkligheten tvingar båda sidor i detta krig människor att slåss mot sin vilja, låser in motståndare, censurerar yttrande- och pressfrihet, undviker rättvisa och öppna val, använder förbjudna vapen samtidigt som de fördömer den andra sidan för att göra det, avvisar förhandlingar, insisterar på kontroll över territorier snarare än på lokalbefolkningens rätt att bestämma sitt öde på demokratisk väg, och att inte klara av att utveckla obeväpnat motstånd hos sin befolkning, främst för att människor som tränats i att göra motstånd utan våld kan använda denna kunskap både mot inkräktare och mot sina egna regeringar. Både USA och Ryssland motsätter sig Internationella brottmålsdomstolen och trotsar Internationella domstolens avgöranden. Av 18 stora människorättsfördrag har Ryssland anslutit sig till bara 11, och USA till bara 5. Båda nationerna bryter mot fördrag efter behag, inklusive FN:s stadgan, för att inte tala om deras missbruk av vetot i säkerhetsrådet. Medan större delen av världen upprätthåller nedrustningsavtal och avtal som förbjuder olika vapen, vägrar USA och Ryssland att ansluta sig till dem, och trotsar helt öppet stora fördrag. Ryssland och USA står som oseriösa regimer utanför fördraget mot landminor, vapenhandelsfördraget, konventionen om klustervapen och många andra. Ingen av dem stöder fördraget om FN-förbudet mot kärnvapen eller uppfyller nedrustningskravet i fördraget om icke-spridning av kärnvapen. USA och Ryssland är långt ifrån desamma, men ingen av länderna kan stå som en modell för världen, för då skulle världen ha fått sin dödsdom.

***”Av 18 stora människorättsfördrag
har Ryssland anslutit sig till bara 11,
och USA till bara 5.”***

Det faktum att det inte finns någon bra lösning lätt tillgänglig i Ukraina motiverar inte att fortsätta öka risken för kärnvapenapokalyps. Faktum är att ingenting någonsin rättfärdigar krig, och ingenting rättfärdigar någonsin förberedelser för krig. Även om vi föreställer oss ett krig som aldrig har varit, ett nödvändigt och ädelt krig som gör mer nytta än skada, som skyddar mot övernaturliga monster, som inte slaktar de oskyldiga för glimten i en politikers öga. . . även om vi föreställer oss ett sådant krig, kommer det vara ett bestående faktum att baser runt om i världen, vapen, fartyg och personal som gör krig möjligt – det gör mer skada än själva kriget – och kommer att göra det ända tills kriget blir ett kärnvapenkrig. Krigsinstitutionen slösar pengar som kan rädda många fler liv än som går förlorade i krig. Krigsförberedelser, liksom krig, är en stor förstörare av miljön och det främsta hindret för internationellt samarbete om miljön, om sjukdomar, om fattigdom, om hemlöshet. Krig är naturligtvis den främsta orsaken till hemlöshet. Krigsförberedelser är motiveringen för statlig sekretess och övervakning. Det är en stor källa till trångsynthet och hat, och det största orsaken i vår kultur till våld. Den koncentrerar rikedom, korrumpierar politiker, urholkar friheter och hyllar sadism.

Att reformera krig kommer inte att fungera. Tabun mot vissa vapen kommer inte att hålla. Restriktioner för krigets grymhet kommer inte att respekteras. Under varje krig de senaste åren har vi hört de upprördas rop: ”Detta är inte ett krig, det är ett folk mord!” ”Det här är inte ett krig, det är en ockupation!” ”Det här är inte ett krig, det är terrorism!” ”Det här är inte ett krig, det är ett brott!” Och så vidare. Allt vidmakthåller myten om att det har funnits eller kan bli ett krig som inte är grymt, som inte terroriserar, som bara dödar de rätta människorna att döda. Viljan att reformera kriget har alltid varit ädel, men överlevnad kräver att vi gör slut på krig, inte reformerar krig.

Våra hjältar ska inte vara de som dödar för att berika Lockheed Martin och Boeing och Saab och Volvo. Våra hjältar borde vara de norska lärare och andra som vägrade att bli ockuperade. Vi bör komma ihåg vad som gav världen ordet ”Quisling” för att beskriva en tjänsteman som lyder en utländsk regering, något varje Nato-medlem gör. Vi bör komma ihåg de ickevåldsrörelser i Baltikum som bröt ner Sovjetunionen utan att använda sig av F35. Vi bör fira neutralitetens historia i länder som Finland, så välgörande för världen. Kanske borde vi till och med fira de fredssträvanden som gav upphov till Osloavtalet, även om hemlighetsmakeriet och ensidigheten och kringgåendet av de faktiska ledarna för den första intifadan visar att sådant kunde göras bättre. Vi bör tacka nationella regeringar som Norges och Sveriges för att de stöder Internationella brottmålsdomstolen och erkänner staten Palestina.

Även om det inte är min plats att föreslå vad någon utanför USA ska göra – även om min lojalitet är till mänskligheten och inte till den amerikanska regeringen, och gränserna upprätthålls mot min vilja – så är det synd att Norge och Sverige gör sitt bästa för att exportera vapen till världen, ranking #16 respektive #13. Sverige kom till och med in i Nato genom att gå med på att sälja vapen till Ungern.

Men vad är Nato? Och varför skulle man bli medlem genom att sälja dödliga vapen?

”Och varför skulle Sverige bli medlem i Nato genom att sälja dödliga vapen?”

Nato är en institution som har expanderat till stor del genom korruptionen av vapenmånglare som lovar medlemskap till nationer om de köper vapen, och sedan insisterar på att valda representanter vars kampanjer de hade finansierat stöder dessa nationers medlemskap. Detta har varit vad som skett speciellt under 1990-talet. Nationer är också pressade att privatisera sina ekonomier för att bli Nato-medlemmar. På senare tid har naturligtvis Nato expanderat genom att provocera fram krig, eskalera konflikter och erbjuda nationer platser i sitt lag i en värld som inte föreställer sig några alternativ till krig.

Natomedlemmar och Nato-partner behöver inte ens utge sig för att vara demokratier. Natos första utvidgning var med odemokratiska Grekland och Turkiet, i båda dessa länder hade militärstyre och statskupp inte någon inverkan på deras medlemskap. Nato har ingen mänsklig valkrets, fattar beslut i strid med sina medlemsregeringar och för krig i strid med internationell lag. Nato samarbetar med och arrangerar vapenavtal för regeringar som Israel, Azerbajdzjan, Egypten, Jordanien, Bahrain, Kuwait, Qatar, Förenade Arabemiraten, Pakistan och Afghanistan. Sveriges krigsminister – eller så kallade försvarsminister – gick med på att fylla Sverige med amerikanska militärbaser ett halvår innan den svenska riksdagen

behandlade frågan, som aldrig har gått till svenska folket. Ingenstans tillfrågas folket. Återigen, demokrati är vad vi behöver, inte vad vi har provat och funnit att det saknas.

Nato har ingen intern demokrati, och har bara öppenhet i sin skamlöshet. Vid olika tillfällen används morötter och piskor för att uppnå "konsensus". Till exempel, när Turkiet motsatte sig Anders Fogh Rasmussen som generalsekreterare, backade Turkiet efter att en överenskommelse gjorts om att stänga ett internationellt tv-nätverk som den turkiska regeringen ogillade. Natos preferens har alltid varit en regering som håller med Nato framför en regering som håller med sitt folk.

Nato har aldrig utkämpat ett krig till försvar av en av sina medlemmar, och under de första 45 åren av dess 75-åriga existens utkämpades inte några krig alls. Efter Natos första krigsskapande insats i Jugoslavien har Nato fört krig på olika sätt i Afghanistan, Irak, Libyen och Ukraina. Nato riskerade att sakna argument för sin existens efter Sovjetunionens avveckling. Nato skapade en anledning att existera som en global aggressiv polisstyrka. Den utvecklade "humanitärt" krig, en propagandalinje som så småningom skulle leda till "Respons to protect", "ansvaret att skydda" (genom bombningar). Nato hade inget FN-bemyndigande i Bosnien och Kosovo, men upptäckte att man kunde auktorisera sig själv. Världen fick veta att Nato själv hade legaliserat sina brott. Nato hade ingen förmåga att skapa "konsensus" för krig bland alla sina medlemmar, men fann ut att kunna gå vidare med bara några medlemmar.

"Nato har aldrig utkämpat ett krig till försvar av en av sina medlemmar."

Bara en gång – i fallet med Afghanistan – har Nato låtsats att en av dess medlemmar förde krig till sitt försvar. Varje Nato-medlem har upplevt utländsk terrorism, men när USA gjorde det, blev svaret ett Nato-krig mot ett fattigt avlägset land – ett krig som redan hade påbörjats av USA på egen hand. Men kriget har alla varit desamma i sin laglöshet, sin mordiska destruktivitet och sina kontraproduktiva resultat.

I USA används Nato som täckmantel för brott. Kongressen kan inte undersöka om Nato begått brott. Och det verkar som om folk inte kan ifrågasätta om Nato har gjort det. Att placera ett primärt Förenta staterna-krig under Natos fana hindrar kongressens tillsyn av det kriget. Att placera kärnvapen i "icke-kärnvapen"-nationer, i strid med icke-spridningsfördraget, ursäktas också med påståendet att nationerna är Nato-medlemmar. Genom att vara en del av en krigsallians legitimerar Natos medlemmar de krig som alliansen deltar i. Genom att dra nationer in i Nato hävdar den amerikanska regeringen rätten att agera på uppdrag av "The International Community", "Det Internationella Samfundet", även om de flesta människor på jorden fortfarande inte ingår i detta.

Natos medlemmar bör dra sig tillbaka, inte för att skapa en balans mellan krigshetsare, inte för att stödja ett annat imperium, inte för att bygga upp en europeisk militär, utan för att istället hänvända sig till rättsstatsprinciper, till nedrustning, till efterlevnad av fördraget om icke-spridning av kärnvapen, till efterlevnad av FN-stadgan (som Nato-stadgan grovt bryter mot), att upprätthålla Internationella domstolen och Internationella brottmålsdomstolen, och till demokratisering och universalisering av institutioner, inklusive – först och främst – genom att kräva avskaffande av vetot i FN:s säkerhetsråd.

Vad kan vi göra för att världen ska röra sig i den riktningen?

En del av oss försöker påverka världen genom att lära sig mer – genom böcker, artiklar och tal. Jag arbetar för två organisationer – RootsAction.org i USA och World BEYOND War som är en global organisation, två organisationer som liksom många andra försöker ha en inverkan genom onlineaktiviteter, organisering och webbseminarier. På World BEYOND War skapar vi också djupgående onlinekurser som ger en utbildning som ofta saknas i skolor. Och vi samarbetar med universitet och skolor för att ändra på det.

Det viktigaste är att vi organiserar lokala avdelningar med frivilliga arrangörer som får hjälp av vår betalda personal. World BEYOND War-avdelningar håller möten, bokklubbar, manifestationer, demonstrationer, protester. De skriver resolutioner och förslag till lokala myndigheter. De övertalar institutioner att avstå från intesteringar som ger vinster från vapenproduktion. De skriver insändare med fredsbudskap i lokala medier. De motsätter sig nya och befintliga militärbaser. På World BEYOND War-webbplatsen har vi skapat ett verktyg som låter dig snurra en jordglob och zooma in på någon av 917 amerikanska militärbaserna utanför USA. Vi behöver din hjälp med att se till att vi har information om alla nya. Men vi tar också bort baser som är stängda, och lägger aldrig till dem när de är planerade men inte öppnas. Vi har hjälpt människor i Montenegro att förhindra att en stor ny Nato-bas byggs. Människor i Tjeckien har hållit en amerikansk bas utanför sitt land. I Colombia har aktivister blockerat basbyggen på en ö och skyddar nu en annan. I Italien lyckades aktivisterna inte förhindra en ny bas, men den blev mindre än planerat. Folk har fått bort baser från Puerto Rico, Filippinerna, Ecuador. Ecuadors president sa till USA att de kunde behålla en bas i Ecuador om Ecuador kunde ha en bas i USA. Nu finns det en ny president som vill ta tillbaka amerikanska baser, så kampen tar aldrig slut. Men kan du tänka dig att den svenska regeringen kräver en svensk militärbas i Wisconsin i utbyte mot att USA har baser här? Jag kan verkligen inte föreställa mig att den amerikanska regeringen skulle tillåta det.

***”Ecuadors president sa till USA
att de kunde behålla en bas i Ecuador
om Ecuador kunde ha en bas i USA.”***

Lärdomen jag drar av att ha arbetat för att motarbeta baser i flera länder från min utgångspunkt i Washington D.C.-området eller inte alltför långt därifrån, är att vi är starkare när vi har solidaritet över gränserna, och i synnerhet när vi arbetar tillsammans både lokalt på platsen där basen finns, eller där en bas planeras och samtidigt från platsen för imperiets hjärta i Washington. Ett antal gånger nu har jag arbetat med motståndare till amerikanska baser i avlägsna hörn av världen och hört när amerikanska kongressmedlemmar eller anställda, ställer den oundvikliga frågan, nämligen: ”Tja, om du inte vill ha basen där, var vill du ha den då?” Och i varje fall, till deras eviga beröm och uppskattning, har dessa goda människor svarat ”Vi vill inte ha den någonstans”.

Den typen av principiell opposition borde samordnas globalt. Vi borde ha dagar av protester på amerikanska baser över hela Skandinavien, tillsammans med protester som levererar samma budskap i Washington D.C. Vi borde sätta våra arrangörer, men också våra skribenter och videoproducenter och fotografer, artister och låtskrivare i arbetet med att bygga en rörelse för att få bort baserna. Men inte för att krig kommer att bli bättre utan en viss bas, snarare för att om en viss bas stängs så har vi kanske flyttat oss lite närmare det totala avskaffandet av krig.

Vi måste vända vår uppmärksamhet mot olika kriser i stället för fokus bara på det fördärv som Ryssland kallar särskilda militära operationer och USA kallar utomeuropeiska beredskapsoperationer eller ”Israels rätt att försvara sig”, men som vi andra kallar krig. Det finns ingenting i våra gener eller fysikens lagar som kräver krig. Det finns bara något i vår kultur som säger att det viktigaste du kan göra, som görs i praktiskt taget alla Hollywood-filmer, är att ta upp ett vapen. Vi behöver en kultur där det mest beundransvärda och modigaste du kan göra är att vägra använda våld.

***”Vi behöver en kultur
där det mest beundransvärda
och modigaste du kan göra
är att vägra använda våld.”***